

Здравецъ

ДЕТСКИ ВЕСТНИКЪ ЗА ЗДРАВНО ВОЪПИТАНИЕ, ПРЕДПАЗНА МЕДИЦИНА И ЗДРАВЪ ЖИВОТЪ

Полноеще обновеният 10 лева.
Единъ брой — 1 левъ.
Ва настоятелствѣ 20^{ти}, София.

ИЗЛАЗА МЕСЕЧНО ПРЕЗЪ УЧЕБНАТА ГОДИНА ПЪТЪ 10 БРОЯ
Гл. редакторъ Д-ръ И. СТАНИЧЕВЪ — София, на вода и дитина Болница
Школенскѣ споменици Церковѣ Д-ръ Ставковъ
София Г. ул. Сергеева 12, II ет. Пош. чек. сметка № 5413. Тел. 2-73-27

Обновенъ и преработенъ отъ Мисъ
за водъ протосъ съ авт. № 3441 отъ
Г. Я. 1936 г. и отъ Г. П. Делъ нар. авт.
съ съкр. № 12465, 11. VII. 1935 год.

Новогодишни дарове.

Неуспѣто се изгариха още една година отъ нашия чуденъ и разнообразенъ животъ. Лошо или хубаво, всичко ще се забрави. Нашиятъ погледъ е устременъ сега все напредъ и нагоре. Точноже, свихахъ на пръсти, пристягнахъ и **новата година**. Стари и млади, ние всички я се радваме. Все съ нѣщоичко тя ще ни зарадва. Децата очакватъ много подаръци, нови дрехи, играчки и лакомства, а възрастните — нѣщо ново и хубаво, весело и щастливо въ новия животъ. Всички си пожелаваме най-хубавото и казваме „честита да бъде новата година“.

На близки и далечни, на познати и непознати — нека отъ сърдце пожелаемъ да бъдатъ всички добре нахранени и облечени, хубаво почтени и затоплени, весели и засмѣни. А на колко деца — ваши „братчета и сестрички“, липсватъ тия дарове на живота — и тѣ съ тѣй нещастни. Нека не ги забравяме, когато се радваме на новогодишните си подаръци и се помичаемъ съ нѣщоичко да имъ помогнемъ.

Новата година ще бъде истинска „нова“, когато изоставимъ старитѣ си вредни навики и грѣшани пактища и тръгнемъ по новъ пътъ — къмъ новъ животъ.

Нека разберемъ и добре запомнимъ, че най-голямата новогодишна даръ, къмъ който тръбва да се стремимъ, всички — това е **пакъ Здравето**.

много радости презъ новата 1937 година!

Чачо Здравецъ

Свѣтото семейство.

Отъ Тихонинъ

Понелания

Бодро и ласкаво

ставай отъ леглото,

съ вѣселою походъ

истая дѣя шавлото.

•

Привеченъ отъ валежъ

да не си лежаво,

белитѣ обивай,

бѣди постелвай.

•

Учешъ ли, съ отогъ,

съсь любовъ четя,

знаенъ събарай

чакъ до старика.

•

Виваги помагай

всѣмъкъ въ беда

и покая: обивай

отъ сърдце тужай!

Веса Песналева

Звѣй Горкиня

Чудниятъ сънь

(Коледенъ разказъ)

Васко и Петю бѣха неразрѣднѣ друтари. Макаръ че Васко бѣше синъ на бѣла вдовица, а Петюниятъ бѣше блѣнъ дѣцкаръ, замота съдруженъ живѣха въ най-хубава дружба, помагаша си и се обичаха. Белитѣтъ Васко бѣше по-силенъ ученикъ, а съ радостъ услужаваше на Петю. А той знаеше се магнече да бѣде „нежекъ и грижливъ къмъ друтари си, да му създава удоволствия и вичому да не позволаваша да го обидя.

Въ училищѣ тѣ седѣха на единъ чинъ и астана му ставаше друго, да ги гледа съ какава обеще се отнасятъ гледи къмъ другъ.

Три-четири дни преди коледената наванина Васко забѣли. Едва сурихъ той не доиде на училището, а още шумѣе пустиката ученичитѣ да обидѣ, Петю отиде да го навестѣ. До тѣгава, той никога не бѣ ходилъ у Васковъ. И затова, може би, бѣше тѣто го изненада. Въ вичината, сплѣта станаха бѣше студено и валежъ, въздухътъ

— Е, доволенъ ли си отъ подаръчитѣ Петю, запита ученичитѣ бѣша му.

— Много, отговорѣ Петю, — тѣ си най-добриятъ! Имашъ шевка, кожево палто, нова чанта за книги, раница и колко още. Като тръгнешъ на училището а кажа на Васко...

Той меломанѣнъ думѣтъ си. Като спомена името на бѣлиятъ си друтаръ, той изию видѣ малката бѣла стаячка съ дъсченото легло и обивкаенъ шалъ; видѣ бѣлото лино на Васко и разплакнѣтъ отъ на майка му видѣ поусучената печка, въ която еднѣ въздухъаа джестри съмѣи. Стана му тъжно.

Стана му и скръвно, че не е възсѣтълъ приятеля си, че се е уванивалъ отъ бѣдността; че той има толкова много подаръци, а Васко вѣмѣ какъсе гадаръ да чае.

— За какво се замисли, Петю?

— Нищо, — отговорѣ момчето.

Тѣ възракта ватворени съ поупитѣтъ, риваната въ думѣнитѣ ушиа и вече бурнаа да се проберѣтъ въ клѣа, защото тамъ ги чакаше ватнована стая и пишната трапеза. Тамъ ги съсь още повече наляжа Петю.

— Татко, — подолѣта той

очи къмъ баща си, — вичаешъ ли, че Васко е болень?

— Кой Васко? — зачѣна бѣша му.

— Единъ мой съученикъ. Много добро момче. А е много бѣдо, много.

Баща му не отговори вичо. Тогата Петю погнѣ, хвана ръката му и почнѣ разплакнѣтъ рече:

— Не можешъ ли да върнешъ шевката и раницата?

— Какъ да ги върнешъ?

— На търговинѣ. Да си вземешъ парѣтъ валежъ.

— Защо? Не си ли доволенъ?

— Не, за друго, — вичастъ Петю. — Азъ имамъ много подарѣца. По-добре е да дамъ парѣтъ на Васковата майка...

Тѣ си много бѣди...

Въ Петюнитѣ очи се показваха слези. Татко му го гледа вичающе мига а сетне го помагаша да чае.

— Браво, Петю! Нека да върнешъ твоитѣ подаръци! Заедемъ те у друтарѣто си.

•

Бѣлата на Петю прегледа болна Васко, гадѣ на майка му пари, а рече, че на другия денъ пакъ ще доиде.

— А вичерѣтъ Петю сплѣта чуденъ сънь. Сидѣ той чакѣ

имѣ бѣше разправилъ учите- лѣтъ. Той видѣ еднѣ много бѣла дѣка, а вичтѣ на търго- лѣто мѣсто, занитъ изъ сладкаго шалъ, лежеше малко момченце. Когато влезе въ клѣата момчен- цето го погледна съ хубавитѣ си сини очи и му каза:

— Азъ съмъ Исусъ Хри- стосъ. И азъ бѣхъ бѣднѣ като твоето друтарѣ Васко, затова обичамъ бѣдитѣ. А тия, които помагатъ на бѣдитѣ — помагѣтъ на мене. И азъ ги обичамъ!

Петю се събудѣ отъ наванина живѣкъ, който извѣстнаше Свѣтлото Христово Рождество, и му се стори, че тови вѣкъшъ поитри чуднитѣ думи отъ оше по-чуденъ съмъ.

Звѣй Горкиня

Коледари

Тебе вѣкъ, становене,
Тебе славишь, господене:
Много здраве бѣтъ ти врати —
Ивѣтъ — живѣтъ —
Дѣвъ валеги!

Колѣо здравенъ въ горѣта,
Колѣо звѣзда въ небеса,
Толѣмъ здраве у валеги —
Живѣтъ — поветъ —
Дѣвъ валеги!

Пенчо П. Славейковъ